

A close-up, high-contrast portrait of a woman's face. Her skin is covered in a dark, textured black makeup. Her eyes are closed, and her eyelids are heavily lined with black makeup, accented with shimmering gold leaf and small gold beads. Her lips are painted with a dark, glossy black lipstick, also featuring gold leaf accents. The lighting is dramatic, highlighting the textures of the makeup.

LUCIA
SASKOVÁ

NEVIDITELNÁ

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedný redaktor Marek Zákopčan
Prvé vydanie
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výtvorom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Copyright © Lucia Sasková 2023
Cover Design © Juraj Šramko 2023
Cover Photo © Racool_studio / Freepik
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2023

ISBN 978-80-220-2481-5

ŠŤASTIE INÝCH BOLÍ. Niekoľko možno povie, že je to závisť. Možno áno, zrejme ide o jeden z jej druhov. Šťastie som však vždy dopriala komukoľvek. Priala som ho každému, kto sa oň pokúšal. Nebola som zatrpknutá, len nešťastná. A chcela som byť šťastná tak veľmi, až to celé nedávalo zmysel. Lenže rozum nie je nastavený na to, aby bol šťastný, ale na to, aby prežil.

NECHCELA SOM, aby sa mi niekto plietol do života. Isté, vedela som, že asi nežijem úplne normálne, ale kto z nás áno? Aký je predpísaný štandard normálneho života? Je normálne, že vo vedľajšom byte nedávno zvonila polícia a ja som si nebola istá, či muž nezabije svoju priateľku po tom, čo som počula buchot a rinčanie skla? Je normálne, že žena nado mnou po odchode svojho manžela o niekoľko hodín otvára dvere milencovi, pri ktorom kričí tak veľmi, že občas váham, či netreba tiež volať políciu? Je normálne, že je tento dom v „lepšej“ štvrti považovaný za lukratívne bývanie, a napriek tomu v ňom býva rodina, ktorá je rada, že má čo dať do úst svojim trom deťom? Naozaj mi nemôže nikto vyčítať moju voľbu života osamote. Nikomu neublížujem, nikto nevie o mojej existencii, a presne to mi vyhovuje, to potrebujem. Minulosť je minulosťou preto, lebo v prítomnom okamihu so mnou nemá nič spoločné. A budúcnosť je už pár rokov mojou prítomnosťou, pretože som si ju tak zariadila. A možno som nemala na výber. Možno som zažila niečo, čo už zažiť nechcem. Možno som bola pomstychtivá. A možno mám problém, ktorý si nevedo-

mujem, ja neviem. Nechcem to vedieť. Chceme, aby všetko ostalo tak, ako to je. Žiadne vzdušné zámky, žiadne nádeje. Len realita. Tu a teraz, dnes. Nie včera, nie zajtra, teraz.

JE VÝHODNÉ ŽIŤ v dvadsiatom prvom storočí v najväčšom meste, kde nič nie je nemožné. Naozaj je jednoduchšie, ako sa zdá, prispôbiť svoj život akýmkoľvek šialeným nápadom a žiť, ako chcete. Stačí mať predstavu a plán. Veľmi prepracovanú predstavu a dokonalý plán. Ja som jedného dňa spanikárila, plány zrušila a uzavrela sa pred svetom. Zmizla som zo zemského povrchu a naučila sa využívať všetky existujúce formy komunikácie na to, aby som nemusela z bytu, kde som bývala, vytiahnuť ani len päť. Zatiahla som žalúzie a už ostali zatiahnuté stále. Mrzelo ma to, výhľad na západ slnka v obývačke so scenériou výškových budov centra mesta v pozadí bol naozaj exkluzívny, no ja som ho poznala iba z obrázkov, pretože som ho zatienila rovnako, ako som zastrela svoj život pred zrakmi ostatných. Chýbalo mi posedenie na terase s cigaretou a kolou v pohári na víno. Fajčiť som však definitívne prestala, pretože majiteľa bytu som si vážila natoľko, že by mi ani nenapadlo porušiť jeho jediné stanovené pravidlo. Bez neho by som si tento luxus nikdy nemohla dovoliť, ale práve on bol človekom, ktorý mi neraz pomohol vtedy, keď sa neukázal nikto iný. Vedel, že mám problém, aj to, že moja psychika bola prefackaná z viacerých strán, a skutočnosť, že som sa zavrela v jeho byte a absolútne nekompromisne z neho nikdy nevychádzala, vzal ako fakt a rešpektoval to. Stala sa zo mňa neviditeľná osoba bez mena. Pracujúca na plný úväzok bez úväzku. Na moje pôvodné telefónne číslo by ste sa mi nedovolali, no niekoľko ľudí sa so mnou predsa len doká-

zalo spojiť. Pretože keď sa chce, všetko sa dá. A ja som začínala byť expertka na to, ako sa dá byť a nebyť súčasne.

MOJE ĎALŠIE NEVIDITEĽNÉ VIANOCE. Ďalších tristošesťdesiatpäť dní som nevyšla von, nedala vedieť o svojej existencii a nikomu nepopriala pekné sviatky. Pred rokom som ich prežívala s oveľa väčšou hystériou a robila okolo nich dosť veľkú drámu, pretože som to nezvládala. Pretože na Vianoce nemá byť nikto sám, Vianoce sú sviatky rodiny, súdržnosti a valí sa to na nás zo všetkých strán, akoby sme to nevedeli. Nikoho nezaujíma, čo to spôsobuje ľuďom, ktorí sú počas sviatkov naozaj sami. Reklamy nám sebecky podsúvajú usmiate šťastné rodinné stretnutia, ktoré ak sú takou samozrejmosťou, netreba na ne predsa upozorňovať. Ja som pred rokom celý deň ležala v tmavom byte a hľadela do prázdna. Dnes je to však iné. Som absolútne pokojná, stále so zatiahnutými vonkajšími žalúziami, pre istotu aj s hrubými modrými závesmi, ktoré pohltili akýkoľvek náznak pohybu či svetla. Už som vedela variť pre jedného, už som zistila, ktorá donáška má najkvalitnejšie potraviny, odkiaľ mi prinesú prvotriedne ovocie a zeleninu, ktoré obchody mi ochotne a bezkontaktne položia nákup pred dvere a kde im je celkom jedno prečo.

Štedrý deň som si rozplánovala na minútu presne. Chcela som sa vyhnúť nepríjemným pocitom a myšlienkam, spomienkam či emóciám a zabrániť tomu, aby som sa cítila tak na hovno, ako som sa cítila pred rokom. A to som mohla dosiahnuť iba perfektným časovým plánom, ktorý mi zamestná hlavu, až kým sa toto vianočné šialenstvo neskončí, neprestanú na mňa zovšadiaľ vyskakovať dokonalé rodinné filmy a rozprávky so šťastným koncom, kde sa zlí stali dobrými a v obkolesení svojich naj-

bližších strávili spolu Vianoce, a v reklamách prestanú znieť otravné melódie, ktoré priam kričia, aby ste sa s niekým chytili za ruky, objali alebo zabudli na všetky hádky, problémy a výčitky, čo sa v priebehu roka nazbierali. Chýbali mi ľudia. Chýbali mi moji priatelia, chýbala mi rodina a Vianoce s nimi. Ale existovalo jedno obrovské ale, ktoré ma tu držalo. Každý jeden deň, mesiac, rok...

Vstala som o siedmej ako každý deň. Pustila som sa do priprav Štedrého dňa s jediným cieľom – aby bolo čo naj-skôr po ňom. Strčila som si do uší bezdrôtové slúchadlá, pustila obľúbený výber piesní a postupovala presne podľa plánu. Upratala som celý byt napriek tomu, že v ňom vládol poriadok. Robila som to často, pretože upratovanie zabíjalo voľný čas, ktorého som mala ako jedinec tráviaci život v izolácii úplný nadbytok. A upratanie už uprataného bytu tiež nezabralo viac ako hodinu.

Zahriata umývaním podláh som sa prezliekla do športového oblečenia a ďalšiu hodinu cvičila pred obrazovkou, až kým mi po čele a po chrbte nestekal pot. Nikdy by som nepovedala, že sa dám na posilňovacie tréningy a jogu. Lenže môj život sa zmenil a ja som robila všetko inak, na všetko som sa pozerala inak, stal sa zo mňa iný človek. Psychicky aj fyzicky. Cvičenie mi pomáhalo udržať sa vo forme, asi po pol roku pohybu trikrát do týždňa sa začali dostavovať prvé viditeľné výsledky a aj vďaka tomu som sa oveľa ľahšie zmierila s tým, aký život žijem. Nebola som registrovaná na sociálnych sieťach, nepotrebovala som nikam vešať svoje úspechy, potrebovala som sa cítiť dobre. Keď som sa naučila mať na sebe rada každý jeden rysujúci sa sval, zrazu som ostala závislá od eufórie z nahromadených endorfínov.

Po výdatnej sprche som zamiesila cesto na medovníky a podľa receptu na internete uvarila vianočnú kapustnicu. Celkom inú, než akú sme mávali doma. Pretože tá

chutila vždy najlepšie. Vyprášaného kapra som vymenila za grilovaného lososa so zeleninou a pyrú zo sladkých zemiakov. Nemala som stromček, darčeky ani žiadnu výzdobu, bolo to tak lepšie.

Po večeri som si zapálila vonnú sviečku s príznačným názvom *vianočný večer*. Hodnú chvíľu som hľadela do plápolajúceho plamienka a snažila sa netrapiť. Nič neriešiť. Nespomínať. Presvedčiť telo aj myseľ, že je deň ako každý iný. Usilovala som sa tak veľmi, až sa mi dial v hlave presný opak. Zakázala som si pozrieť hocikaký vianočný film, pretože sú o rodinách a priateľstvách, o tom, ako sa vysvetlí každé nedorozumenie, a hoci sú všetci neznesiteľní idioti, pri vianočnom stromčeku sa napokon objímu a sú radi, že majú jeden druhého.

Nakoniec som si kúpila elektronickú knihu, ktorú som považovala za darček od seba pre seba, a začítala sa do príbehu záhadnej vraždy a ešte záhadnejšieho vyšetrovateľa, ktorého som od začiatku podozrievala, že nekoná úplne čisto, a keď som takmer o polnoci zistila, že ma intuícia opäť nesklamala, spokojne som sa osprchovala, vyčistila si zuby a šla do postele.

Vianoce boli za mnou, zvládla som to! S niekoľkými malými zaváhaniaми, ale napokon úspešne.

KONIEC ROKA PRE MŇA až taký náročný nebol, tešila som sa, že sviatky sa pomaly končia a od druhého dňa nového roka sa môžem vrátiť do pracovného stereotypu, ktorý mi zamestná hlavu tak, ako potrebujem. Ó, áno, práca. Zohnať prácu, ktorá sa dá robiť z domu bez toho, aby ste z neho nemuseli vyjsť, je nemožné. Naozaj. Ani jeden šéf nechce zamestnankyňu, čo bude sedieť doma na zadku. Ani jeden šéf nedôveruje žiadnemu zamestnancovi natoľko, aby spolu komunikovali len cez telefón

alebo maily a podklady si posielali kuriérom. A v neposlednom rade vás žiadna firma nezamestná bez osobného pracovného pohovoru. No každá situácia na svete môže mať svoje „ale“, stačí ho použiť za vetou. No dobre, až také jednoduché to nie je, ideálne je, ak poznáte ľudí, ktorí poznajú ľudí.

Ja som poznala iba jedného človeka, ktorý poznal ľudí. A prosperujúcu stavebnú firmu, ktorá nerobí všetko v súlade s kostolným poriadkom, ale zarába slušné peniaze. Cez niekoľkých známych svojho známeho som sa dostala k šéfovi hľadajúcemu niekoho, kto zvládne viesť účtovníctvo firmy takým spôsobom, aby zahladil všetko, čím predchádzajúca poctivá účtovníčka dostala šéfa do malérov. A on získal zamestnankyňu, ktorá čarovala s faktúrami, daňami a číslami tak, aby sa do tých malérov už nikdy viac nedostal. Za slušné peniaze vyplatené každý mesiac v hotovosti bezkontaktnou metódou, ktorá nezanecháva ani najmenšiu stopu.

Neverila som, že to bude fungovať, ale fungovalo to. Absolútne bez problémov, v zabehnutom systéme, ktorý sme si postupne vytvorili, so vzájomnou dôverou, ktorú sme si vybudovali napriek tomu, že sme sa nikdy nevideli.

Bola som za prácu vďačná a venovala jej toľko času, koľko som dokázala. Naučila som sa rozmýšľať tak, ako rozmýšľa majiteľ firmy, a časom som sa stala dôveryhodnou členkou tímu, na ktorú sa obracali s každou účtovnou požiadavkou.

Keď polnočný ohňostroj zahájil ďalší rok, neochotne som vstala z postele. Počula som rachot, svišťanie svetlíc, smiech a výkriky so želaním všetkého dobrého z okolitých balkónov a bytov. V tichosti som želala všetko najlepšie v novom roku všetkým blízkym a pomyselne si s nimi pripila vodkou s džúsom, čo som mala v chladnič-

ke. A potom ešte jednou, aby sa mi lepšie opätovne zaspávalo.

Znovu som sa uložila pod stále teplú perinu, zavrela oči a čakala, kým dostriekajú pozostatky ohňostrojov a mesto opäť pohltí ticho, aby som sa mohla nerušene presunúť do sveta, kde môžem všetko, kdekoľvek a s kýmkoľvek chcem. Chcela som, aby pri mne niekto bol, aby som v posteli pre dvoch neležala sama, aby ma niekto objal a naučil ma žiť život, v ktorom mi nič nehrozí.

Posledný vzťah nemôžem považovať za zlý, môj priateľ pre mňa urobil naozaj veľa, pomohol mi preklenúť veľmi zložité obdobie, lenže nenašiel vo mne to, čo potreboval, a napokon odišiel za inou.

Nemohla som mu to vyčítať. Uvedomovala som si, že nie som ideálna priateľka, no napriek tomu mi na ňom naozaj záležalo. Náš vzťah bol skvelý len na začiatku. Potom zamrzol v akomsi stereotypy a on zistil, že najviac ho na mne priťahovala moja nedostupnosť. Keď ma zrazu získal, zovšednela som mu. Časom ho prestalo baviť neustále ma ťahať z úzkostných stavov a bojovať s mojimi depresívnymi epizódami, ktoré sa opakovali čoraz častejšie. Líhali sme si spolu do postele, ktorá bola tým jediným, čo nás spájalo. Nevidel moje slzy stekajúce do vankúša. Nevšimol si moju bolesť, keď som si uvedomila, že to už medzi nami nemá žiaden zmysel. Že cítim, že ho to ťahá odo mňa preč.

Keď sa ma nedotkol takmer dva roky, nechala som ho ísť. Nikdy sme sa nevedeli porozprávať, hocijakú snahu o rozobratie našich problémov bral ako útok. A tak som to vzdala. Už som sa nesnažila získať si ho na svoju stranu ani nebojovala o záchranu. Mlčala som, nehádala sa, ignorovala jeho nekonečné esemeskovanie a bola vlastne aj šťastná, keď sme náš vzťah ukončili. Stratila som ho už dávno. Chcel mať zo mňa niekoho, kým nie som. Moja

psychika zvädzala s mojím zdravým rozumom denno-denný boj, no on to nevidel. Alebo nechcel vidieť. Moju bolesť nezvládal. Môj strach tiež nie. Našiel si lepšiu a ja som dúfala, že bude šťastný. Vlastne nie je nič nepochopiteľné na tom, že odišiel za dievčaťom, ktoré bolo krásne, usmiate, plné energie a charizma z neho priam sršala. Bola to žena s veľkým Ž s bezchybným vzhľadom a pozitívnym pohľadom na život. Nemohla som sa s ňou porovnávať, nemala som s ňou spoločné vôbec nič.

Keď mi jedného dňa povedal, že to nefunguje, vlastne mi odľahlo. Nerobila som scény, rozišli sme sa pokojne, bez hádok, bez výčitiek a takmer bez emócií. Sľúbili sme si, že ostaneme priateľmi, ale ani jeden z nás sa tomu druhému už viac nezval. Nevyčítam mu to, už nie. Po tom všetkom skutočne nie je na mieste, aby som mu práve ja niečo vytýkala. Ani po tom, ako som zistila, že sa dal dokopy s našou spoločnou kamarátkou. Stále to bolo v poriadku.

Keď som sa naučila žiť bez priateľov, nikto mi nereferoval, kto s kým čo má, a po vymazaní sociálnych sietí mi zišli všetky vzťahy z očí aj z mysle. Abstinencia od dokonalých životov mi spočiatku spôsobovala nemalé problémy, ale napokon som zistila, že oslobodiť sa od tohto prostredia bol dobrý nápad. Bola som voľná a zároveň uzavretá pred svetom. Moja psychika sa zlepšovala a súčasne zhoršovala. Mohla som všetko a nedokázala nič. Chcela som byť šťastná. A pritom to vypálilo inak...

MALA SOM POCIT, že prešlo len niekoľko minút, keď som sa zobudila na neznáme zvuky. Neboli to petardy ani strieľanie šampanského na terase niektorého z bytov. Počula som, ako niekto strká kľúče do dverí. Keď som si to uvedomila, prebrala som sa úplne. Všetko sa však dia-

lo prirýchlo na to, aby som dokázala niečo urobiť. V predsieni sa zažalo svetlo a ja som z otvorených dverí tmavej spálne jasne videla obrys vysokého chlapa. Jediný človek, ktorý mal kľúče od bytu, bol jeho majiteľ, ktorý vyzeral inak a vždy mi volal predtým, než prišiel. Nehovoriac o tom, že Silvester oslavoval s partiou priateľov v niektorom podniku v meste. V hlave mi rýchlosťou svetla bežali všetky možné aj nemožné scenáre od sériového vraha, ktorý ma prišiel zavraždiť, cez opitého suseda, ktorý si pomýlil byt, až po úchylného recidivistu, ktorý ma prišiel vykradnúť, pretože to za neustále zatiahnutými oknami vyzerá, že tu nikto nebýva.

Lenže tento človek sa tu pohyboval s istotou, akoby bol doma. Vyzliekol si bundu, otvoril skriňu a zavesil ju, zhasol svetlo v chodbe a zažal v obývačke.

Netušila som, čo mám robiť, bála som sa čo i len pohnúť. Šokovane som ležala na posteli a snažila sa nedýchať, aby som sa neprezradila. Byt bol príliš malý na to, aby sme sa v ňom minuli. Napínala som uši, aby som počula každý jeden krok. Jeho pohyb však stíchol. Pomaly som sa načahovala po mobile položenom vedľa postele.

Lenže svetlo v obývačke sa zrazu zhaslo a suverénne kroky viedli priamo do mojej spálne, kde sa neznámy potme zvalil na posteľ. A potom to už išlo rýchlo. Rýchlejšie ako rýchlo. Neviem, čo som si myslela, vlastne som nemyslela vôbec. Mohla som sa skryť do skrine, utiecť z bytu, kým bol v obývačke, alebo jednoducho zakričať, že tam nie je sám. Ale nie, ja som zvierala prikrývku, akoby mi mala zachrániť život, a naivne dúfala, že je to „len“ zlodej, ktorý milostivo prišiel a ešte milostivejšie odíde.

„Nie, nie, nie...“ vrieskala som a snažila sa spod neho vytiahnuť nohu, ktorú mi prigniavil.

„Kurva!“

Z postele sme vyskočili takmer synchronizovane. Ja

som cúvla k oknu za sebou, on k dverám, kde stlačil vypínač a miestnosť zaplavilo ostré svetlo.

„Čo to má znamenať?“ zreval.

Po všetkej tej samote som vôbec nezvládla situáciu. Zakryla som si tvár a zviezla sa k zemi. Pritiahla som si kolena k brade a myslela si, že keď budem mať na očiach ruky, stanem sa neviditeľnou.

„Hej, počuješ?“ zvolil miernejší tón.

Nekontrolovateľne som sa triasla a lapala po dychu. Som tu zatvorená príliš dlho, príliš sama a nikto cudzí sa ku mne nepriblížil celú večnosť. Keď sa ma dotkol, akoby mnou preletel elektrický prúd. Prudko som sebou trhla a vystrašene mu pozrela do očí. Myslím, že sa zľakol rovnako.

Zdvihol ruky a ukázal mi obe dlane. „Si v poriadku?“ spýtal sa potichu.

„Nie,“ vzlykla som, využila jeho zaváhanie, rýchlo vstala, prebehla do kúpeľne a zamkla za sebou dvere. Posadila som sa na kúpeľňovú predložku a premýšľala, čo som vyriešila tým, že som sa tu zamkla. Dokedy tu mienim čakať?

O chvíľu som spoza dverí opäť počula jeho hlas. Potichu zanádal a prešiel ku kúpeľni. „Mám taký návrh,“ slabo zaklopal. „Asi chápem, čo sa tu odohráva.“ Prekvapene som zdvihla zrak na tmavohnedú dyhu s mliečnym sklom. Videla som obrys, ktorý sa posadil na opačnej strane dverí a oprel sa o ne chrptom. „Luboš mi nezdvíha,“ vzdychol. Znel unavene, ale adrenalín vo mne stále dosahoval maximum a jeho slová som vnímala cez neutíčajúcu paniku. „Sú tri hodiny ráno, jasné, že nezdvíha. Pozri, mám za sebou nekonečný let s meškaním a cestou domov a som naozaj hotový. Netušil som, že tu niekto býva, a nikto nevie, že som sa vrátil. A logicky som nikoho nechcel budiť uprostred noci. Tento byt... Proste mám

klúče a prespím na gauči, nevládzem už ani rozprávať. Prepáč, fakt som tu nikoho nečakal," dodal, keď som nijako nereagovala. „Neviem, či si ma pamätáš. Som Andrej a... Pokojne môžeš vyjsť a ísť do postele. Dobrú noc..."

Ak by som nebola stále taká šokovaná z jeho príchodu, zrejme by som uvítala návrat do postele a ničím nerušený spánok. Silueta sa skutočne zodvihla a odišla. Svetlo zhaslo a v byte nastalo ticho. Čo ak je to pasca? Tá najjednoduchšia pasca na svete. Nemôžem si dovoliť niekomu veriť. Obliekla som si župan visiaci vedľa dverí a na dlážku rozložila niekoľko uterákov, ktoré som vybrala zo skrinky pod umývadlom. Lahla som si na zem a čakala na akýkoľvek pohyb, svetlo, zvuk či hlas.

Nečakala som však, že v tomto stave dokážem zaspáť.

„Počuješ ma? Otvor, to som ja," prebudila som sa na náruživé búchanie a Ľubošov hlas. Zmätene som sa obzrela okolo seba a uvedomila si, kde som a čo sa v noci stalo. „Ak vyrazím dvere, zaplatíš ich!"

Vstala som z rozhádzanej kopy uterákov a pootočila kľúčom v zámke.

Otvoril dvere a zaskočene na mňa pozrel. „Si v pohode?" zamračil sa.

„Hej," vzdychla som a nebola si istá, či mu mám vynadať alebo sa znova zosypať.

„Ty si tu fakt spala celú noc?" spýtal sa pobavene.

„Som rada, že sa bavíš! Keď sem uprostred noci vošiel cudzí chlap, mne veru vôbec do smiechu nebolo," odvrkla som.

„Ale on nie je cudzí, je to Andrej."

„Och, jasné, starý dobrý Andrej!" plesla som si teatrálne po čele. „Vyzerám, že by som dobrovoľne spala v kúpeľni, keby som Andreja poznala?" bojovne som sa postavila oproti svojmu jedinému priateľovi a založila si ruky na prsiach.

„Videli ste sa na oslave mojich narodenín!“ zvýšil hlas rovnako ako ja.

„Ježišikriste, na oslave tvojich narodenín bola polovica mesta! A tá tvoja legendárna párty sa konala takmer pred tromi rokmi! Hlboko sa ospravedlňujem, že si ho nepamätám.“

„Nevrieskaj po mne!“

„Ty si začal!“

„Môžete prestať hulákať obaja?“ zamiešal sa do našej hádky chlap sediaci v obývačke na gauči. Ako na povel sme pozreli jeho smerom. „Čo keby sme spolu zašli niekam na raňajky a normálne sa porozprávali? Pozývam,“ dodal a pretrel si tvár. Ľuboš mlčal a ja som urýchlene sťahovala vonkajšie žalúzie, ktoré on zrejme ráno odostrel. „No tak! Chcem tak veľa?“ spýtal sa, keď nikto na jeho pozvanie nezareagoval.

„Je Nový rok, všetko je zatvorené,“ povedala som vecne a nevenovala pohľad ani jednému z nich. Keď som vytvorila v obývačke rovnaké prítmие, na aké som bola zvyknutá, oprela som sa chrptom o parapet a až vtedy sa na nich zadívala.

Bola som našťavaná a zlá, bez najmenej chuti zmeniť to. Nech bol Andrej ktokoľvek, narušil môj najosobnejší priestor a ja som čakala jedine na to, kedy odtiaľto odíde.

„Neverím, že sa v tomto veľkom meste nenájde bistro, kde by nám ochotne urobili kávu a toasty alebo nejaké vafle.“ Preskakoval pohľadom z Ľuboša na mňa.

„Nie,“ vyslovila som dôrazne. Necítila som sa dobre, keď na mňa obaja zízali, preto som prešla do kuchyne a zapla kávovar.

„Áno, dám si jednu s mliekom, si zlatá, že si sa opýtala, ďakujem,“ zakričal na mňa Ľuboš z gauča typickým tónom plným sarkazmu.

„Nepýtala som sa,“ zabrblala som si popod nos a vytiahla ďalší hrnček.

„Ja to spravím, choď si sadnúť,“ zjavil sa mi z ničoho nič za chrbtom môj nočný návštevník. Malý pohár na presso mi vypadol z ruky a hlučne sa rozbil na dlážke. „Choď, upracem to,“ chytil mi roztrasenú ruku, ktorou som zbierala hrubé črepy. Nervózne som trhla zápästím a vstala.

„Povieš mi, čo to má znamenať?“ spýtala som sa v obyčajke Ľuboša výrazne tichším hlasom.

„Upokoj sa.“

„Nehovor mi, aby som sa upokojila, vieš, že to neznám.“

„A ty vieš, že neznám, keď si zbytočne hysterická tam, kde netreba.“ Ľuboš mi bol ako brat, ktorého som nikdy nemala. Vedel o mne viac než moja rodina, viac než moji priatelia, videl do mňa viac než ľudia, ktorí si odjakživa mysleli, že o mne vedia všetko, a v neposlednom rade ma dokázal uzemniť, keď som presahovala únosnú mieru paniky.

„Čo tu robí ten chlap?“

„S Andrejom sa poznáme odjakživa a tento byt je rovnako jeho ako môj, má plné právo sem hocikedy prísť.“

„Nikdy si mi to nepovedal! Myslela som si, že patrí len tebe!“ snažila som sa nájsť vo vzniknutom probléme nejaké logické vysvetlenie, no márne. „Prečo prišiel práve teraz?“

„To vôbec nie je podstatné. Podstatné je, že tu môžeš ostať, nič sa nedeje.“

„S ním?“ vyvalila som na Ľuboša oči, ale jeho výraz ma donútil aspoň sa pokúsiť upokojiť. Zhlboka som sa nadýchla a vydýchla, keď sa vrátil Andrej s tromi hrnčkami.

„Cukor? Mlieko?“ spýtavo sa na mňa pozrel.

„Nič,“ prijala som kávu bez poďakovania.

„Okej,“ sadol si po krátkom zaváhaní vedľa Ľuboša. „Tak to by sme mali,“ vzdychol si a zadíval sa na mňa. Akosi som z jeho pohľadu cítila problémy. „Ospravedlňujem sa za ten nočný prepad. Naozaj, mrzí ma, ak som sa náhodou správal odporne, ale bol som fakt unavený a ani vo sne by mi nenapadlo, že tu niekto bude. Keď som sa zvalil do postele a ty si vykrikla, skoro som zinfarktoval, prisahám.“

„To nemyslíš vážne,“ rozosmial sa Ľuboš. Pohoršene som naňho zazrela. Naozaj som bola jediná, ktorá sa na celej situácii nebavila?

„Chápeš, chodil som po byte asi desať minút, a ona sa vôbec neozvala. Bol som unavený ako pes, šťastný ako blcha, že si konečne ľahnem a pôjdem spať. A zrazu sa v posteli ktosi pohne!“ Začínalo to znieť ako historka, ktorú bude rozprávať svojim kamarátom pri pive. Historka, ktorá sa mi ani trochu nepáčila.

„Kriste, ešteže si jej nedal jednu medzi oči.“

„Na to som sa priveľmi zľakol. Nevieť prečo, ale jediné, čo mi prebehlo hlavou, bolo, že som si, chvalabohu, nechal aspoň boxerky.“

„Tak to si mala naozaj šťastie, Andrej ich totiž nikdy ne nosí.“ Ľuboš sa na mňa pobavene pozrel, ale keď videl môj výraz, zväžnel. Konečne pochopil, že mne to zábavné rozhodne nepripadá.

„Zvláštne je, že som prešiel celý byt a vôbec mi nedoplo, že je tu kopec cudzích vecí. Na každom kroku je jasné, že tu niekto býva. Ako hovorím, už som mal vypnutý mozog, klapky na očiach a posteľ bola mojím jediným cieľom. Už som s ňou nedokázal bojovať, keď sa zamkla v kúpeľni. Skúsil som ti volať, no keď si nezdvíhal, bolo mi jasné, že s tým veľa nenarobím. Zaspal som na gauči skôr, než som si ľahol.“

Preniesla som zrak na deku prehodenú cez operadlo.

Na svoju teplú mäkkú deku, ktorú som si objednala cez internet a ležala pod ňou každý večer.

„Čo sa stalo, že si sa ukázal bez ohlásenia?“ zmenil Ľuboš napokon tému a ja som si usrkla prvý dúšok kávy, ktorá bola bez mlieka a cukru naozaj odporná. V byte, kde som žila už poriadne dlho, som sa zrazu cítila ako cudzinec.

„Vraciam sa na chvíľu domov, vyriešil som, čo bolo treba, už nemám najmenší dôvod tam ostávať.“ Nemusela som byť génius, aby som pochopila, že Ľuboš zrejme vie o jeho vyriešených záležitostiach viac, než by som mala vedieť ja. Preskočil po nás pohľadom. „Okej, budem úprimný, potrebujem tu chvíľu ostať.“ Vyplašene som pozrela na Ľuboša. Nemôžem odísť a on to vie, nemám kam ísť, ja som tá, ktorá tu potrebuje ostať. „Tento byt je dosť veľký a nemám nič proti tomu, ak tu budeme dvaja. Navyše tu aj tak skôr nebudem ako budem.“

Nezvládla som to. Položila som hrnček na stôl a vstala z gauča. Bolo nás tu priveľa a ja som nebola zvyknutá na návštevy. Po noci v kúpeľni som radšej odišla do svojej spálne. Nerobila som scény, v prípadnej hádke by som nebola v práve. Ak som chcela ostať v tomto byte, neostávalo mi nič iné, len súhlasiť s čímkoľvek, čo mi jeho majitelia naservírujú. Sedela som na posteli a pravda mi pomaly zaliezala pod kožu. Túžila som bývať sama ako doteraz. Andreja som nepoznala a napriek tomu, že oči vidne boli s Ľubošom veľmi dobrí priatelia, nemala som najmenší dôvod veriť mu.

„V pohode?“ zjavil sa po hodnej chvíli vo dverách Ľuboš.

„Neviem, asi nie,“ zatriasol sa mi hlas.

Zavrel za sebou potichu dvere a posadil sa vedľa mňa. „Andrej je chlap, za akého dám ruku do ohňa,“ spustil váhavo.

„Viem,“ prikývla som. „Viem, čo mi chceš povedať, a je,

samozrejme, v poriadku, že tu ostane. Ja... ja sa prispôsobím. Prestahujem si sem všetky veci. Kúpim si nejaký stôl a dám ho tam," ukázala som do kúta spálne, kde bola iba malá taburetka.

„Už si sa zavrela v tomto byte, nemôžeš sa zavrieť v jedinej izbe," namietol.

„Zvládnem to," vyhlásila som rozhodne.

„Naozaj tu bude len prespávať, vôbec sa nemusíš obmedzovať."

„Kde chce spať? Na gauči?"

„Izba oproti je voľná, hoci plná zbytočností... Postará sa o to."

Prikývla som. Mlčky. Nemala som k tomu čo dodať.

„Môžeš mu dôverovať."

„Nepotrebujem mu dôverovať," odvrkla som.

„Vieš, ako to myslím."

Vedela som to. Namiesto odpovede som si iba vzdychla. „Odtiahol žalúzie," zdvihla som k Ľubošovi zrak.

„On ich môže odtiahnuť."

„Presne pre toto to nebude fungovať. Jednoducho nebude," zaborila som si tvár do dlaní.

„Aspoň to skús."

„Nemám na výber."

„Nechcem, aby si to brala takto. Je to v pohode, jasné? Vo všetkých smeroch," zdôraznil.

„Okej."

„Poď, dohodneme detaily," vstal z postele a otvoril dvere.

„Myslím, že ostanem tu," povedala som rázne.

„Dobre, ako chceš."

LUBOŠ ODIŠIEL. Andrej, logicky, ostal. Počula som ho telefonovať, sprchovať sa, pozeráť televíziu a opäť spúšťať kávovar, zatiaľ čo ja som ostala prevažne zatvorená

medzi štyrmi stenami svojej spálne. Trvalo mi neskutočne dlho, kým som si tu vytvorila zabehnutý režim bývania. Každý deň mal striktno stanovený čas na každú jednu činnosť, ktorú som vykonávala. Vstávala som o siedmej, raňajkovala o pol ôsmej, pracovala od ôsmej. Obedovala som o dvanástej, o druhej si dala druhú kávu. O piatej som v pondelok, stredu a piatok cvičila, v utorok a štvrtok hodinu zahrievala spinningový bicykel. Sprcha, v závislosti od nálady vaňa, večera, seriál, kniha, najneskôr o polnoci spánok. Sobotu som si vyhradila na internetové nákupy, v nedeľu som mala „voľno“ a robila hocičo, na čo som mala chuť. Ľubošov byt som totiž mala celý len pre seba a až po niekoľkých mesiacoch som sa v ňom začala konečne cítiť bezpečne.

Ja viem, viem, robila som z toho veľkú vedu a prehánala som. Lenže niekde v hĺbke svojho ja som už nemala žiadnu energiu. Všetci si o mne vždy mysleli, že som silná, a silní ľudia zvládnu všetko s prehľadom. Zvládla som všeličo, ale určite nie s prehľadom ani s ľahkosťou. A potom tu boli veci, ktoré som nezvládla vôbec. Udalosti, ktoré ma ovplyvnili viac, než som si pripúšťala. Prestala som hovoriť o minulosti, pretože mi to tak radili. Hodiť ju za hlavu, nevracať sa k nej, žiť pre prítomnosť, odstihnúť sa od negatívnych zážitkov a tráum, sústrediť sa na to, čo je tu a teraz. A ja som to robila. Robila som to najviac, ako som vedela, a najľahšie mi to šlo osamote. Iní ľudia mi v tom prekážali. Príliš rušné prostredie mi vadilo. Rovnako aj príliš veľa ľudí. Všetko a všetci mi venovali priveľa pozornosti, o ktorú som nestála. Robili závery, súdili ma, kontaktovali a ja som zrazu musela ujsť. Nebolo to jednoduché rozhodnutie, no svoj únik som potrebovala rýchlo zrealizovať aspoň na krátky čas. V tomto byte som plánovala ostať niekoľko dní, maximálne týždňov. Kým sa všetko utrasie, kým sa budem cítiť lepšie, kým si